

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 27 juni 1995 *

I mål T-169/94,

PIA HiFi Vertriebs GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Weiterstadt (Tyskland), företrätt av F. Michael Boemke, advokat i Hamburg, med delgivningsadress hos advokatbyrån Marc Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av Eric White, vid rättstjänsten, och Claus-Michael Happe, nationell tjänsteman avdelad till kommissionen, sedan av Jörn Sack, vid rättstjänsten, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 93/363/EEG av den 9 juni 1993 angående ansökningar om återbetalning av antidumpningstullar som uppburits på importen av vissa avläsare av kompaktskivor med ursprung i Japan (Amroh BV, PIA Hifi, MPI Electronic, EGT nr L 150, s. 44),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av J. Biancarelli, ordförande, samt C.P. Briët och C.W. Bellamy, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter muntligt förfarande den 4 april 1995,

följande

Dom

Bakgrunden till ansökan

1 Sökanden är en importör av avläsare av kompaktskivor som tillverkas och exporteras av det japanska bolaget Accuphase Laboratory (nedan kallat "Accuphase").

- 2 Kommissionen antog den 12 juli 1989 — till följd av ett klagomål som Committee of Mechophonics Producers and Connected Technologies (nedan kallat "Compact") hade anhängiggjort — förordning (EEG) nr 2140/89 som införde en provisorisk antidumpningstull på import av vissa avläsare av kompaktskivor med ursprung i Japan och Sydkorea [vid översättningen fanns den svenska texten ej att tillgå] (EGT nr L 205, s. 5, nedan kallad "förordning nr 2140/89"). De slutgiltiga tullarna slogs senare fast genom rådets förordning (EEG) nr 112/90 av den 16 januari 1990, som införde en slutlig antidumpningstull på import av vissa avläsare av kompaktskivor med ursprung i Japan och Sydkorea och som innebar att den provisoriska tullen slutgiltigt uppbars (vid översättningen fanns den svenska texten ej att tillgå) (EGT nr L 13, s. 21, nedan kallad "förordning nr 112/90"). För vissa produkter, inklusive Accuphases produkter, fastställdes i förordning nr 122/90 en tull som skulle tas ut med procentsatsen 32 procent.
- 3 Från och med november 1990 har sökanden och två andra importörer, i enlighet med bestämmelserna i artikel 16 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen, anhängiggjort ansökningar om återbetalning av de slutliga antidumpningstullar som infördes med förordning nr 122/90 som de hade betalat vid importen av Accuphases produkter.
- 4 I april 1991 inlämnade sökanden och Accuphase i enlighet med bestämmelserna i artikel 14 i förordning nr 2423/88 en begäran om översyn av förordning nr 112/90.
- 5 Som en följd av dessa ansökningar publicerade kommissionen den 4 juli 1991 ett meddelande om att en partiell översyn av de berörda antidumpningsåtgärderna skulle inledas (EGT nr C 173, s. 3) och uppgav att den hade inlett en undersökning enligt artikel 14 i förordning nr 2423/88 angående de avläsare av kompaktskivor som Accuphase tillverkar i Japan och som importeras till gemenskapen.

- 6 Det framgår av detta meddelande att sökanden och Accuphase som grund för sin ansökan om översyn för det första hade gjort gällande att Accuphases dumpningsmarginal var avsevärt mindre än 32 procent och för det andra att de avläsare av kompaktskivor som tillverkas i gemenskapen inte var produkter jämförbara med Accuphases avläsare. I detta meddelande har kommissionen även förklarat att den hade fastställt att Accuphases dumpningsmarginal var betydligt mindre än 32 procent när den prövade den ansökan om återbetalning som Accuphase hade inlämnat enligt artikel 16 i förordning nr 2423/88.
- 7 Nästan samtidigt uppgav kommissionen i ett meddelande som publicerades den 5 juli 1991 (EGT nr C 174, s. 15) att en ny undersökning skulle inledas med stöd av artikel 13.11 i förordning nr 2423/88 till följd av ett annat klagomål i vilket Compact hade gjort gällande att de antidumpningstullar som införts med förordning nr 112/90 hade burits av exportörerna.
- 8 I ett meddelande som publicerades den 28 december 1991 (EGT nr C 334, s. 8) uppgav kommissionen sedan att den — som en följd av de nya uppgifter som den hade fått och särskilt för att undvika en eventuellt diskriminerande åtgärd — hade beslutat att genomföra en helhetsöversyn av förordning nr 112/90.
- 9 Kommissionen antog den 9 juni 1993 beslut 93/363/EEG som avsåg ansökningar om återbetalning av de antidumpningstullar som hade fastställts för import av vissa avläsare av kompaktskivor med ursprung i Japan (Amroh BV, PIA HiFi, MPI Electronic, EGT nr L 150, s. 44). Med detta beslut biföll kommissionen ovannämnda ansökningar om återbetalning intill 16,9 procent av det värde som de behöriga myndigheterna tillämpat för att beräkna de ifrågavarande antidumpningstullarnas belopp.
- 10 Den 24 augusti 1993 antog rådet förordning (EEG) nr 2347/93 som upphävde förordning nr 112/90 (EGT nr L 215, s. 4, nedan kallad "förordning nr 2347/93") som hade infört en slutlig antidumpningstull på import av vissa avläsare av kompakt-

skivor med ursprung i Japan och Republiken Korea, eftersom det ansåg att det fanns två anledningar till att skyddsåtgärderna inte längre var nödvändiga; för det första hade de två huvudproducenterna inom gemenskapen förklarat sin avsikt att upphöra med produktionen av avläsare av kompaktskivor; för det andra hade klaganden Compact tagit tillbaka sina klagomål.

Förfarandet

- 11 Sökanden inlämnade under dessa omständigheter förevarande ansökan till domstolens kansli den 12 augusti 1993.
- 12 Genom en särskild handling som inkom till kansliet den 13 september 1993 invände svaranden att ansökan inte kunde prövas, eftersom den inte innehåller några yrkanden och således inte uppfyller kraven i artikel 38.1 d i domstolens rättegångsregler.
- 13 I den inlägga som sökanden inlämnade den 18 oktober 1993 yrkade denne att domstolen skulle ogilla invändningen om att ansökan inte kunde prövas.
- 14 Genom ett beslut av den 7 februari 1994 (Pia HiFi mot kommissionen, C-388/93, Rec. s. I-387) ogillade domstolen invändningen om att ansökan inte kunde prövas. I punkt 10 i detta beslut konstaterade domstolen att ansökan avsåg ogiltigförklaring av kommissionens beslut nr 93/363 till den del detta begränsar återbetalningen av de antidumpningstullar som sökanden har begärt till 16,9 procent av det värde som de behöriga myndigheterna har använt för att beräkna den ifrågavarande antidumpningstullens belopp.
- 15 Genom ett beslut av den 18 april 1994 hänsköt domstolen målet till förstainstansrätten enligt artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni

1993 som ändrade beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21) och enligt artikel 1 i rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 som ändrade beslut nr 93/350 (EGT nr L 66, s. 29).

- 16 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för rättegångens beredning. Det muntliga förfarandet ägde rum den 4 april 1995.

Parternas yrkanden

- 17 Eftersom det inte finns några formella yrkanden, anser förstainstansrätten att sökanden har yrkat att kommissionens beslut 93/363 skall ogiltigförklaras till den del detta begränsar återbetalningen av de antidumpningstullar mot vilka sökanden invänt till 16,9 procent av det värde som de behöriga myndigheterna har tillämpat för att beräkna den ifrågavarande antidumpningstullens belopp, liksom domstolen har uttalat i sitt ovannämnda beslut av den 7 februari 1994.

- 18 Svaranden har i sin svarsinlaga yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att ansökan inte kan prövas eller i varje fall ogilla den,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten.

Grunden

Sammanfattning av parternas argument

- 19 Sökanden har i sin ansökan anfört en huvudsaklig grund som går ut på brott mot artikel 2.1 i förordning nr 2423/88 enligt vilken fastställande av en antidumpningstull endast är motiverat om den berörda produkten är föremål för dumpning och om dennas fria omsättning inom gemenskapen kan vålla skada.
- 20 Sökanden har ansett att den har rätt till återbetalning av det sammanlagda beloppet av de antidumpningstullar som den har varit tvungen att lägga ut, eftersom de avläsare av kompaktskivor som den har importerat aldrig har vållat någon skada.
- 21 I detta sammanhang har sökanden för det första gjort gällande att de av Accuphases produkter som denne har importerat var dyra apparater som endast producerades i mycket liten mängd. För det andra marknadsfördes de berörda produkterna till höga priser på gemenskapsmarknaden, det vill säga till priser som åtminstone var två gånger så höga som det högsta försäljningspriset på den dyraste apparat som hade tillverkats inom gemenskapen. För det tredje var det endast gemenskapens producenters bästa modeller som var jämförbara med de modeller som Accuphase tillverkade och det har aldrig förekommit någon skada inom denna marknadssektor såsom konstaterats i punkt 100 i övervägandena till förordning nr 2140/89. Enligt de kriterier som slås fast i artikel 4.2 i förordning nr 2423/88 skadade Accuphases import således inte på något sätt produktionen inom gemenskapen.
- 22 Sökanden har angett att det är i brist på något annat rättsmedel, genom vilket denne skulle ha kunnat åberopa att denna import inte har orsakat någon skada för gemenskapens industri, som denne har väckt denna talan.

- 23 Sökanden har dock medgett att normalvärdet på de avläsare av kompaktskivor som Accuphase har producerat överskred det normalpris till vilket dessa hade exporterats. Sökanden har varken bestridit att dumpning har förekommit eller den nivå på dumpningsmarginalen som svaranden har beräknat i det tvistiga beslutet. Sökanden har inte heller ifrågasatt svarandens konstaterande enligt vilket en kumulativ analys av importen av avläsare av kompaktskivor till dumpade priser från Korea och Japan visar att denna import hade en skadlig inverkan på gemenskapens industri. Sökanden anser för övrigt att det är naturligt att kommissionen inte behöver bevisa att den import som var och en av de berörda importörerna har förverkligat skulle ha haft skadliga verkningar.
- 24 Svaranden kan enligt sökanden emellertid inte utan vidare vägra att undersöka om en importörs import — när denna betraktas enskilt — kan skada gemenskapens industri när sagda importör lägger fram bevis för att det inte kan förhålla sig så.
- 25 Sökanden har med hänvisning till domstolens dom av den 24 februari 1987, *Continentale Produkten Gesellschaft mot kommissionen* (312/84, Rec. s. 841) medgett att det i förfarandet för prövning av ansökningar om återbetalning, såsom detta har fastställts i artikel 16 i förordning nr 2423/88, endast föreskrivs att en jämförelse skall göras mellan beloppet av de tullar som faktiskt har uppburits från importören och dumpningsmarginalen och gör det inte möjligt att ifrågasätta giltigheten av en förordning som inrättar antidumpningstullar med motiveringen att denna utgår från felaktiga grunder vad avser förekomsten av skada för gemenskapens industri. Sökanden har understrukit att domstolen dock har motiverat sin slutsats med att intressenterna redan hade haft en möjlighet att antingen ifrågasätta förordningens laglighet eller genom domstolsprövning ifrågasätta det beslut som hade fattats till följd av en eventuell översyn av antidumpningstullarna.
- 26 I det förevarande fallet har kommissionen dock inte antagit någon annan rättsakt som kan ifrågasättas än det tvistiga beslutet och den har inte heller uttalat sig om sökandens argument som grundas på avsaknaden av skada på gemenskapens

industri. Förordning nr 112/90 berörde sökanden varken direkt eller individuellt och det finns inget beslut som sökanden skulle ha haft behörighet att angripa rättsligt som skulle ha berört sökanden inom ramen för förfarandet för översyn, i och med att förordning nr 112/90 hade upphävts av förordning nr 2347/93. I det föreliggande fallet fanns det för övrigt ett direkt samband mellan förfarandet för översyn och det förfarande för ansökningar om återbetalning som var föremål för det tvistiga beslutet.

27 Med det tvistiga beslutet infördes för övrigt en slutlig individuell antidumpningstull på 15,1 procent på de avläsare av kompaktskivor som sökanden importerar, eftersom man enligt detta beslut endast återbetalar en del av de berörda tullarna. Detta beslut berörde således de produkter som sökanden importerat utan att man antagit någon angräplig rättsakt, det vill säga ett slutligt beslut enligt artikel 12 i förordning nr 2423/88.

28 Svaranden har ansett att den inte behöver ta ställning till de överväganden avseende sakförhållanden som sökanden har lagt fram, eftersom ansökan enligt denne inte kan prövas eller i vilket fall som helst saknar grund. Förfarandet för prövning av ansökningar om återbetalning enligt artikel 16 i förordning nr 2423/88 innebär — enligt vad som uttalats i ovannämnda dom Continental Produkten Gesellschaft mot kommissionen — endast en översyn av den faktiska dumpningsmarginalen och gör det inte möjligt att göra någon översyn av frågan om beslutet att införa antidumpningstullar var berättigat.

29 Det förhållandet att ett formellt beslut avseende sökandens begäran om översyn, med stöd av artikel 14 i förordning nr 2423/88, framdeles är utesluten, eftersom de antidumpningstullar som infördes genom förordning nr 112/90 upphävdes genom förordning nr 2347/90, utvidgar inte sökandens talerätt som grundar sig på artikel 16 i förordning nr 2423/88 som gör det möjligt för denne att ifrågasätta de införda antidumpningstullarnas laglighet. Ett motsatt påstående skulle leda till ett dubbelt förfarande vilket skulle kunna äventyra rättssäkerheten. Enligt svaranden skulle sökanden hos en nationell domstol ha kunnat göra en ansökan som riktar sig mot

nationella verkställighetsbeslut som avser de berörda antidumpningstullarna och således vid behov begära ett förhandsavgörande av domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget.

- 30 Svaranden har i detta avseende tillagt att sökandens argument, enligt vilket det tvistiga beslutet egentligen införde "individuella" antidumpningstullar på ett visst belopp, är felaktigt, eftersom kommissionen saknar befogenhet att slå fast antidumpningstullar inom ramen för det förfarande för granskning av ansökningar om återbetalning som föreskrivs i artikel 16 i förordning nr 2423/88.
- 31 Vad avser frågan om gemenskapens industri har tagit skada har kommissionen för säkerhets skull understrukit att varje importör, oberoende av egenskaperna och särdragen hos de apparater som denne importerar, då dumpning föreligger uppenbart bidrar till att skada gemenskapens industri, eftersom denne uppmuntrar andra dumpningsförfaranden. Detta avser fall då apparater med mycket högt värde säljs till dumpade priser även om den berörda importören endast har en liten marknadsandel. Kommissionen har även uttryckt vissa förbehåll vad gäller relevansen av de försäljningspriser som sökanden har uppgivit.

Förstainstansrättens bedömning

- 32 Förstainstansrätten påminner först om att det tvistiga beslutet har fattats på grundval av artikel 16 i förordning nr 2423/88 till följd av de ansökningar om återbetalning som sökanden och två andra importörer i enlighet med andra stycket i denna artikel har anhängiggjort. Artikel 16 bär rubriken "Återbetalning" och det föreskrivs i första stycket att "då en importör kan visa att den tull som har uppburits överstiger den faktiska dumpningsmarginalen ... med hänsyn tagen till eventuell användning av vägda medeltal, skall överskjutande belopp återbetalas...".

- 33 Som domstolen har uttalat i punkt 12 i ovannämnda dom *Continentalte Produkten Gesellschaft* mot kommissionen gör artikel 16 i förordning nr 2423/88 det möjligt för den importör som har gjort ansökan att med utgångspunkt i att de relevanta uppgifterna är helt riktiga fastställa att den konkreta faktiska dumpningsmarginalen — i dennes särskilda fall — är mindre än den som har utgör grunden för införandet av antidumpningstullarna. Denna bestämmelse gör det emellertid inte möjligt att vare sig ifrågasätta giltigheten av den förordning genom vilken tullarna har införts eller ansöka om en översyn av de allmänna uppgifter som har fastställts under tidigare förfrågningar.
- 34 I det föreliggande fallet har sökanden emellertid inte ifrågasatt att den nya dumpningsmarginal som har återopats mot *Accuphases* produkter har beräknats riktigt, såsom denna kalkyl har utförts i det tvistiga beslutet och utifrån vilken kommissionen har sänkt den procentsats som tillämpats på antidumpningstullar från 32 till 16,9 procent. Tvärtom har sökanden uttryckligen bekräftat att den ”inte anför anmärkningar i fråga om det som konstaterats av svaranden angående dumpningens förekomst och omfattning ...” Sökanden anser följaktligen att den dumpningsmarginal som svaranden har räknat ut är riktig (se punkt 3 a i ansökan).
- 35 Av detta följer att sökanden inte har framfört någon som helst omständighet som skulle kunna leda till att man ifrågasätter det tvistiga beslutets laglighet i den mån detta delvis bifaller de ansökningar om återbetalning som denne har anhängiggjort på grundval av artikel 16 i förordning nr 2423/88.
- 36 Mot bakgrund av syftet med artikel 16 i förordning nr 2423/88, som domstolen har beskrivit det i sin ovannämnda dom *Continentalte Produkten Gesellschaft* mot kommissionen, anser förstainstansrätten att sökanden inte har rätt att — inom ramen för en ansökan riktad mot ett beslut som förordnar om sådana ansökningar om återbetalning som anhängiggörs med stöd av artikel 16 i förordning nr 2423/88 — ta upp frågan om *Accuphases* import har vållat skada enligt artikel 2.1 och

artikel 4 i denna förordning. Denna fråga rör nämligen inte lagligheten av det beslut i vilket man har förordnat om ansökningarna om återbetalning utan hänföra sig till lagligheten av förordning nr 112/90.

- 37 Vad gäller sökandens argument, enligt vilket den ansökan som har riktats mot det tvistiga beslutet utgör dennes enda möjlighet att ta upp frågan om avsaknaden av skada, konstaterar förstainstansrätten inledningsvis att man inte genom ett sådant argument kan rättfärdiga en missbedömning av den exakta räckvidden av artikel 16 i förordning nr 2423/88 som endast gör det möjligt att undersöka den faktiska dumpningsmarginalen, men inte någon omprövning av den allmänna frågan om skada.
- 38 Utan att det är nödvändigt att undersöka om sökanden enligt artikel 173 i EG-fördraget skulle ha kunnat anhängiggöra en ansökan om ogiltigförklaring av förordning nr 112/90 finns det i alla fall skäl att framhålla att sökanden skulle ha kunnat ta upp frågan om avsaknaden av skada på grund av Accuphases import genom att inför en nationell domstol anföra en laglighetsinvändning mot de nationella bestämmelserna om verkställighet av förordningen. Den nationella domstolen skulle i sin tur ha kunnat begära domstolens förhandsavgörande enligt artikel 177 i fördraget angående denna förordnings giltighet (se ovannämnda dom *Continentale Produkten Gesellschaft* mot kommissionen, punkt 10; samt domstolens domar av den 11 juli 1990, *Sermes*, C-323/88, Rec. s. I-3027 och av den 22 oktober 1991, *Nölle*, C-16/90, Rec. s. I-5163).
- 39 Vad gäller sökandens argument enligt vilka å ena sidan inget beslut borde få störa det förfarande för översyn som utförs på grundval av artikel 14 i förordning nr 2423/88, medan det å andra sidan finns ett direkt samband mellan förfarandet för översyn och de ansökningar om återbetalning som denne hade anhängiggjort, bör det erinras om att det i artikel 14.1 i förordning nr 2423/88 anges att de förordningar genom vilka man infört antidumpningstullar vid behov skall överses i sin helhet eller till en del. Man vidtar denna översyn antingen på begäran av en medlemsstat eller på kommissionens initiativ. En översyn verkställs likaledes på

begäran av en part som har intresse av denna och som företer sådana bevis på en förändring av omständigheterna som är tillräckliga för att berättiga behovet av denna översyn, på villkor att åtminstone ett år har gått sedan undersökningen avslutades.

40 Av detta följer att det förfarande för översyn som åsyftas i artikel 14 i förordning nr 2423/88 och det återbetalningsförfarande som åsyftas i artikel 16 i förordning nr 2423/88 är åtskilda förfaranden som har skilda syften. Även om dessa två förfaranden kan sammanfalla (se punkt 5 i kommissionens yttrande av den 15 oktober 1986 om återbetalning av antidumpningstullar, EGT nr C 266, s. 2) leder detta till att sökanden inte kan ifrågasätta kommissionens handlande eller underlåtenhet inom ramen för ett förfarande för översyn som har inletts enligt artikel 14 genom ett beslut som har antagits inom ramen för ett förfarande för undersökning av ansökningar om återbetalning som har inletts med stöd av artikel 16.

41 Det framgår för övrigt av det yttrande om inledande av en partiell översyn av antidumpningsåtgärderna som kommissionen publicerade den 4 juli 1991 (se ovan punkt 5), att den begäran om översyn som sökanden hade lämnat in för det första grundades på förhållandet att Accuphases dumpningsmarginal var klart mindre än den antidumpningstull på 32 procent som importen av dess produkter var föremål för och för det andra på omständigheten att Accuphases produkter inte liknade de produkter som tillverkades inom gemenskapen. Det framgår således inte av akten om sökandens begäran om översyn eller översynen själv direkt har avsett frågan om sökandens import orsakade eller hade orsakat sådan skada.

42 Om man antar att sökanden således — inom ramen för begäran om översyn som den med stöd av artikel 14 i förordning nr 2423/88 har inlämnat till kommissionen — har tagit upp frågan om avsaknaden av skada för gemenskapens industri och att kommissionen har vägrat undersöka detta klagomål, skulle sökanden om den ansåg detta vara grundat — genom de medel som föreskrivs i fördraget — ha kunnat bestrida kommissionens beslut att inte vidta någon översyn på denna punkt.

- 43 Förstainstansrätten anser för övrigt att det underförstått men nödvändigtvis följer av punkt 11 i ovannämnda dom *Continental Produkten Gesellschaft mot kommissionen* — enligt vilken ”intressenterna domstolsvägen kan bestrida utgången av (ett förfarande för översyn) ...” — att alla intressenter har rätt att begära att kommissionen skall fatta beslut då den har inlett ett förfarande för översyn enligt artikel 14 i förordning nr 2423/88. Det framgår emellertid inte av handlingarna i akten att sökanden skulle ha vidtagit sådana åtgärder mot kommissionen.
- 44 Det finns ingen grund för sökandens argument enligt vilket det tvistiga beslutet i verkligheten har infört en antidumpningstull på 15,1 procent utan att något definitivt beslut skulle ha fattats enligt artikel 12 i förordning nr 2423/88. Den grundläggande antidumpningstullen på 15,1 procent har nämligen sin rättsliga grund i förordning nr 112/90, eftersom det tvistiga beslutet endast delvis berättigar de ansökningar om återbetalning som sökanden har anhängiggjort.
- 45 Det följer av det föregående att ansökan skall ogillas utan att det är nödvändigt att uttala sig om dess tillåtlighet.

Rättegångskostnader

- 46 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Eftersom sökanden har tappat i fråga om sina grunder och yrkanden skall denne förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna enligt kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Ansökan ogillas.
- 2) Sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Biancarelli

Briët

Bellamy

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 juni 1995.

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Biancarelli

Ordförande